

در روزی که تیردروازه ووی ای آر علیه رؤیاهای ما بود و مانع به نتیجه رسیدن تلاش غیرتمندانه تیم ملی شد مواضع رسانه‌ای بازیکنان و کادر فنی نشان داد که ایران در بازی خارج از میدان نیز خوش درخشیده است

غیرتمند در زمین، قدرتمند در رسانه

امید مافی | باقبال ترین تیم جام جهانی در شب سیاتل در حالی تن به تساوی داد که سزاوار بردن و له کردن فراعنه بود. فقط کافی بود پای پسر شجاع ۴ سانتیمتر عقب‌تر باشد، تیرک دروازه لجبازی نکند و پنالتی مهدی طارمی بوی غروب نگیرد تا فرش قرمز زیر پایمان پهن شود و بی هیچ دلشوره به دور بعد صعود کنیم. فقط کافی بود خورشید، آغوش گرم خود را زودتر

به روی پسران ما بگشاید و ایران کمی زودتر در زمین مصری‌ها چادر بزند. فقط کافی بود وی‌ای از مهربان‌تر باشد و مشت تفنگ‌داران ما را باز نکند. در شب مهتابی سیاتل، وقتی سازمان دفاعی تیم ملی بی‌اشتباه ظاهر شد و به غرش محمد صلاح و یارانش وقعی ننهاد، با کنترل بیشتر توپ و یورش افزون‌تر به حتم قفس توری شبیری را شعله‌ور می‌کردیم. برای یوزها

که با مانورهای سامان قدوس در میانه کارزار می‌خرامیدند و با فرارهای رامین رضاییان بر سر تکاوران صحرای سینا آتش می‌ریختند، میخکوب کردن حریف تا بن دندان و مسلح و گرفتن جشن صعود با آخرین سوت قاضی لهستانی اتفاق صعبی نبود. اما انگار تقدیر این بود که همای سعادت تمام و کمال روی‌شانه‌ها ننشیند و کار به اما و اگر بکشد.

زیر ذره بین

امیرمحمدسلطانپور | از زمان پایان بازی کیپورد مقابل حریفش عربستان تا پایان بازی اسپانیا و اروگوئه در گوادالاخارای مکزیک فقط یک دقیقه‌بود. زمانی که بازیکنان کیپ‌ورد روی چمن ورزشگاه تگزاس خسته و کوفته دراز کشیده بودندو به آن خلأغذاب آور پس از سوت پایان بازی خیره شده بودند، احتمالاً طولانی‌ترین یک دقیقه‌زندگی‌شان راتجربه کردند.

در هیوستون، آن‌ها یک تساوی صفر-صفر طاقت‌فرسا را مقابل عربستان به پایان رسانده بودند. یک امتیازی که ارزش واقعی آن کاملاً در هاله‌ای از ابهام قرار داشت و به اتفاقاتی گره خورده بود که در فاصله تقریباً هزار و ۶۰۰کیلومتری در گوادالاخارا رخ می‌داد. بازیکنان دقیقاً نمی‌دانستندچه‌کاربایدبکنند. آن‌هابازیکنان عربستان دست دادند. گیج‌ومبهوت در زمین پرسه می‌زدند. سپس بیشتراعضای تیم دوریک گوشی هوشمندجمع شدند، شانه‌به‌شانه‌ایستادندودقایق پایانی بازی اسپانیاوروگوئه را تماشا کردند. سپس لحظه موعود فرا رسید. بازی در مکزیک تمام شد. اسپانیا یک-اروگوئه صفر. فوران شادی پس از آن بی‌نظیربود. کیپ‌ورد، سومین کشور کوچکی که تا به حال به مرحله گروهی جام جهانی‌ریافته، حالابه‌کوچک‌ترین‌کشوری تبدیل شده‌که به مرحله‌حذفی آن رسیده است. این تنها دومین بار از زمان تغییر قوانین (اختصاص سه امتیاز برای هر پیروزی) است که تیمی تنها با سه امتیاز از سه بازی گروهی خود، به مرحله حذفی جام جهانی صعودمی‌کند.

این همچنین نخستین بار از جام جهانی ۱۹۹۸ است که تیمی بدون پیروزی در هیچ‌یک از مسابقات خود، در جمع دو تیم برتر گروهش قرار می‌گیرد. هنوز جباری اتفاق‌های غیرممکن‌تر برای بازیکنان این تیم به‌ویژه برای چهره

گزارش ویژه

حمیدرضاعرب | پس از شکست تلخ و غیرمنتظره پرسپولیس برابر چادرملوی اردکان دیگر کسی فقط درباره یک نتیجه حرف نمی‌زند. این شکست درواقع دروازه‌ای بود به سمت انبوهی از پرسش‌ها که حالا از رختکن تا اتاق مدیریت باشگاه امتداد پیدا کرده است.

تیمی که با امید جبران و نمایش غرورآمیز وارد میدان بازی با چادر ملو شد، برابر حریفی شکست خورد که سرمربی آن با صراحت اعلام کرد تنها دو جلسه کوتاه‌تمرین داشته است. دو جلسه ۳۰ دقیقه‌ای! همین مسئله موجب شد نگاه‌ها از زمین مسابقه به پشت صحنه باشگاه دوخته شود. جایی که این روزها سرشار از حواشی متعدد است.

در عین حال فیلمی که از رختکن پرسپولیس منتشر شد بیش از هر چیز فضای متشنج تیم را به تصویر کشید. کریم باقری با لحنی تند از عملکرد بازیکنان انتقاد کرد و حتی در بخشی از صحبت‌هایش سیاست‌های باشگاه درباره اصرار برای حضور در لیگ قهرمانان آسیا سطح دورا نیز زیر سؤال برد. اما آنچه بیش از همه واکنش برانگیز شد اظهارات کریم باقری بود که صدای بازیکنان را درآورد تا کانون تیم بیش از پیش سست شود. شنیده می‌شود تعدادی از بازیکنان باتجربه این ناراحتی را با مدیران باشگاه درمیان گذاشته‌اند. حتی گفته می‌شود برخی از آن‌ها در گفت‌وگو با محسن خلیلی تأکید کرده‌اند که چنین ادبیاتی نه‌تنها کمکی به خروج تیم از بحران نمی‌کند، بلکه فاصله میان کادر فنی و بازیکنان را بیشتر خواهد کرد. بدون شک در تیمی که به اندازه کافی تحت فشار نتایج قرار دارد ایجاد شکاف در رختکن می‌تواند آغاز بحرانی بزرگ‌تر باشد. در کنار همه این مسائل یک پرسش مهم همچنان بی‌پاسخ مانده است. چگونه فضای

www.qudsonline.ir

سه بازی و سه مساوی. این محاصل کار جنگجویانی بود که قادر بودند نیوزیلند را به مسلخ بفرستند و مصر را به غمگین‌ترین ارتش دنیا تبدیل کنند. اتفاقی که نیفتاد تا عصب‌ها گر بگیرد و چشم‌ها لبریز از آب شور شود. گاهی همه چیز آماده جشن است و ناگهان تیرکی سرسخت یا تصمیمی ناپهنگام، داستان را عوض می‌کند.

اما اگر توپ از خط دروازه عبور نکرد، اگر تیرک ۴ سانتیمتر زودتر به استقبال رؤیاهای رفت و اگر تقدیر، جشن صعود را به تعویق انداخت، یک پیروزی را نمی‌توان از این تیم گرفت؛ پیروزی در میدان دیگری که سال‌ها پاشنه آشیل فوتبال ما بود؛ میدان رسانه.

پسران تیم ملی این بار نشان دادند که فقط در زمین فوتبال رشد نکرده‌اند. سوت پایان که به صدا درآمد، احساسات افسار گفتارشان را به دست نگرفت. نه کسی آتش بر خرمن امید مردم ریخت، نه جمله‌ای بر زبان آمد که خوراک روزهای بعد رسانه‌های آن‌سوی مرزها شود. آن‌ها در اوج تلخی ناکامی، بر واژه‌های خود همان قدر مسلط بودند که دقایقی قبل بر نبردهای تن‌به‌تن داخل زمین.

این همان بلوغی است که شاید در جدول مسابقات امتیازی نداشته باشد، اما برای اعتبار یک تیم ملی سرمایه‌ای بزرگ است. بازیکنان ایران نشان دادند سواد رسانه‌ای دیگر یک شعار نیست؛ مهارتی است که در سخت‌ترین لحظه‌ها به کار می‌آید. آن‌ها آموخته‌اند میان هیجان شکست و مسئولیت ملی مرزی روشن بکشند؛ نقد کنند، پاسخ بدهند، اما هرگز آب به آسیاب کسانی نریزند که چشم‌انتظار کوچک‌ترین شکاف برای ضربه زدن به همدلی مردم هستند.

فارغ از هر اتفاقی که در ادامه این جام رخ دهد، باید این نکته را به خاطر سپرد که این نسل، تنها با پاهایش

برای پرچم نچنگید. آن‌ها با جان و دل در مستطیل

سبز جنگیدند و بیرون از زمین نیز با گفتاری سنجیده،

آرام و مسئولانه، نشان دادند می‌توان در اوج فشار، بر

احساسات غلبه کرد و کنار مردم کشور ایستاد. شاید

صعود چند روز دیرتر از راه برسد، اما سرمایه‌ای که

از دل چنین بلوغی بدست می‌آید، ماندگارتر از هر

نتیجه‌ای است.

عربستانی‌ها

خالی بود. آن‌ها فرصتی طلایی برای استفاده از فروپاشی اروگوئه را بدست آوردند، اما به طرز غیرقابل توجیهی اجازه‌دادند این فرصت از چنگشان بپرد. این تضاد بسیار تکان‌دهنده است. از یک طرف، شما کیپ‌ورد را می‌بینید که یک کشور مجمع‌الجزایری کوچک است که بر موانع غیرقابل عبور غلبه کرده و با تکیه بر سرسختی دفاعی، برنامهریزی دقیق و عملکرد قهرمانانه یک دروازه‌بان کهنه‌کار، نام خود را در تاریخ ثبت می‌کند. از طرف دیگر، اروگوئه یک قدرت تاریخی که زیر بار انتظارات خود کمر خم کرده است و تیم‌های متمول خاورمیانه‌ای مانند عربستان سعودی، قطر وارن که نتوانستند اثر معناداری از خود بر جای بگذارند. این همان زیبایی و بی‌رحمی جام جهانی است. جام جهانی به‌شجره‌نامه، اندازه‌جمعیت یا افتخارات گذشته شما اهمیتی نمی‌دهد. درنهایت، تنها چیزی که اهمیت دارد این است که وقتی پا به زمین مسابقه‌می‌گذارید چگونه می‌جنگید.

باحذف اروگوئه، قطر و عربستان

معجزه کیپورد در میان گورستان غول‌ها

محبوب این تورنمنت، یعنی دروازه‌بان چهل ساله آن‌ها «ووزینیا» وجود دارد.

■رنگ آبی آسمانی، کمرنگ‌تر از همیشه

اما هر معجزه‌ای نیازمند یک قربانی است. برای ظهور کیپ‌ورد، یک غول باید سقوط می‌کرد. اگر هیوستون محل یک جشن بی‌سابقه بود، گوادالاخارا شبیه‌صحنه‌یک‌واقعیت‌تلخ‌و بی‌رحمانه‌به‌منظر می‌رسید. اروگوئه، قهرمان دودوره‌جهان، دیگر آن قدرت فوتبالی چند

سال پیش نیست، این موضوع به طرز دردناکی روشن است، اما اینکه در گروهی که شامل کیپ‌ورد و عربستان بود، چنین عملکردی از خود نشان دهند، ما را به این فکر

برو می‌برد که آیا واقعاً در همین حد هستند؟

به عنوان بزرگ‌ترین مدعی که تا اینجا در مرحله گروهی جام جهانی ۲۰۲۶ حذف شده، روز حساب برای «لا سلسته» فرا رسیده است. ایگناسیو آلونسو، رئیس اتحادیه فوتبال اروگوئه، پیش از شروع مسابقات اعلام کرد: «اروگوئه باید در میان ۱۰ تیم برتر جهان قرار داشته باشد، بنابراین، مایابیده‌مرحله‌یک‌چهارم‌نهایی برسیم». او یک مربی نام‌آشنا یعنی مارچلو بلیسا را برای رسیدن به این هدف منصوب کرد. اما به‌عنوان یک تیم، اروگوئه حتی به این هدف نزدیک هم نشد. دو تساوی و یک شکست موجب شد آن‌ها در قعر جدول گروه H قرار بگیرند. این نخستین بار در تاریخ است که اروگوئه در دو تورنمنت پیاپی که به آن راه یافته، از رسیدن به مرحله حذفی باز می‌ماند.

۱۱ ورزش

یادداشت

جواد رستم‌زاده

نگاهی جامعه‌شناختی به همبستگی ایرانیان سراسر دنیا هنگام بازی‌های تیم ملی در جام جهانی

پیروزی قاطع هویت ملی بر خودباختگی هویتی

در شب‌ها و صبح‌هایی که تیم ملی ایران در جام جهانی به میدان رفت، ورزشگاه محل برگزاری مسابقات ویتربنی از جامعه ایرانی خارج از کشور بود، از کسانی که سال‌هاست ایران را ترک کرده‌اند تا آنان که هنوز پیوند جان و تن خود را با وطن حفظ کرده‌اند. حتی برخی از مخالفان، بیرون از ورزشگاه اعتراضی می‌کردند و همه‌های تندی نسبت به شرایط سیاسی کشور، جنگ و حتی بازیکنان تیم ملی داشتند.

اما داخل ورزشگاه و هنگام بازی با مصر و بلژیک به عینه داستانی متفاوت را دیدیم که با وجود همه اختلاف‌ها در یک لحظه، پیوندی عمیق میان همه ایران‌دوستان ایجاد می‌شد که تعجب همگان را برمی‌انگیخت.

با سوت آغاز مسابقه، بسیاری از مرزبندی‌های سیاسی رنگ می‌باخت. هنگام گل زدن به مصر یا دفع جانانه توپ توسط بیرانوند و مدافعان مقابل بلژیک، غریو شادی از هر گوشه ورزشگاه بلند می‌شد و هنگام گل خوردن، حسرت و اندوه، چهره‌های متفاوت ایرانیان را به یکدیگر شبیه می‌کرد. همان بازیکنانی که شاید ساعتی قبل از سوی برخی با کلمات رکیک نواخته می‌شدند، در جریان مسابقه با نیوزیلند تشویق می‌شدند، برایشان انرژی مثبت فرستاده می‌شد و موفقیتشان به آرزوی مشترک بخش بزرگی از حاضران تبدیل می‌شد.

شاید بتوان این لحظه را همان چیزی دانست که جامعه‌شناس فرانسوسی، امیل دورکیم، از آن با عنوان «جوشش جمعی» یاد می‌کرد؛ لحظه‌ای که احساسات فردی در احساسی مشترک حل می‌شوند و جمع، برای دقایقی، با یک قلب می‌تپد. گل ایران، گل همه است و اندوه شکست نیز میان همه تقسیم می‌شود؛ فارغ از آنکه بیرون از ورزشگاه چه اختلاف‌هایی وجود دارد.

از منظر جامعه‌شناسی ورزش، آنچه در سکوهای ایرانیان حاضر در جام جهانی دیده می‌شد، بازتولید هویت ملی و شکل‌گیری همبستگی جمعی بود؛ لحظه‌ای که احساس تعلق به سرزمین مادری بر بسیاری از شکاف‌های سیاسی و از خودبیگانگی‌های ایدئولوژی یک غلبه می‌کرد. گویی با سوت آغاز مسابقه، همه اختلاف‌ها برای ۹۰ دقیقه به تحلیل درمی‌آمد و تنها یک «ما» باقی می‌ماند؛ «ما» بی‌که پیروزی ایران را فریاد می‌زد و از شکست ایران اندوهگین می‌شد.

این، معجزه فوتبال است. فوتبال گاهی کاری می‌کند که سیاست از انجام آن ناتوان می‌ماند؛ انسان‌ها را به ریشه‌های مشترکشان بازمی‌گرداند. باورم این است احساس تعلق به وطن، میل به پیروزی سرزمین مادری و تجربه غرور ملی، انتخاب عقلانی نیست که بتوان آن را با اراده روشن یا خاموش کرد. این احساس، بخشی از حافظه جمعی و هویت اجتماعی انسان است که

در زبان، خاطرات، فرهنگ، جغرافیا و تجربه زیسته یک ملت ریشه دارد. به همین دلیل است که بسیاری از ایرانیان، فارغ از گرایش‌های سیاسی و ایدئولوژیک، وقتی نام ایران در یک آوردگاه جهانی به میان می‌آید، واکنشی متفاوت از خود نشان می‌دهند. در آن لحظه، آنچه به میدان می‌آید بیش از هر چیز، حس تعلق به سرزمینی است که نخستین خاطرات زندگی، زبان مادری و ریشه‌های فرهنگی آنان را در خود جای داده است. شاید بتوان با سیاست مرزبندی کرد، شاید بر سر شیوه‌آداب ورزش اختلاف باشد و حتی شدیدترین نقدها را مطرح کرد، اما بریدن از آب و خاک اجدادی به این سادگی‌ها نیست. وطن، برای بسیاری از انسان‌ها، یک تجربه عاطفی و تاریخی است که عقاید سیاسی در جایگاه‌های بعدی آن قرار می‌گیرد.

به همین دلیل است که فوتبال، فراتر از یک بازی، به آیینی برای بازتولید هویت ملی تبدیل می‌شود.

۹۰ دقیقه‌ای که در آن، اختلاف‌ها برای لحظاتی کنار می‌روند و تنها یک آرزو باقی می‌ماند؛ اینکه پرچم سهرنگ ایران، بالاتر از رقیب به اهتزاز درآید.

خبر

رضاییان؛ بهترین گلزن تاریخ ایران در جام جهانی

تیم‌های ملی فوتبال ایران و مصر در آخرین دیدار مرحله گروهی جام جهانی ۲۰۲۶، به مصاف هم رفتند که این دیدار در پایان با نتیجه تساوی یک- یک خاتمه یافت. تک گل تیم ملی ایران در این مسابقه را رامین رضاییان، مدافع - وینگر راست کشورمان به ثمر رساند.

رضاییان که پیش از این نیز در دیدار مقابل نیوزیلند موفق به گلزنی شده بود، با گلزنی برابر مصر شمار گل‌های خود در این دوره از رقابت‌ها را به عدد دو رساند و نام خود را در تاریخ فوتبال ایران ثبت کرد. او به نخستین بازیکن ایرانی تبدیل شد که در دو دوره متوالی جام جهانی موفق به گلزنی می‌شود.

این بازیکن پیش از این نیز در دیدار تیم ملی ایران مقابل ولز در جام جهانی ۲۰۲۲ موفق به گلزنی شده بود و حالا با سه گل، عنوان بهترین گلزن تاریخ تیم ملی ایران در ادوار جام جهانی را به خود اختصاص داده است.

رضاییان همچنین به نخستین بازیکن ایران در پست مدافع - وینگر راست تبدیل شد که در دو دوره مختلف جام جهانی برای تیم ملی گلزنی می‌کند.

درخشش این بازیکن تنها به گلزنی محدود نشد؛ رضاییان با عملکرد تأثیرگذار خود مقابل مصر، برای دومین بار در سه مسابقه تیم ملی ایران در جام جهانی ۲۰۲۶ عنوان بهترین بازیکن زمین را بدست آورد و از این حیث نیز رکوردی جدید در تاریخ حضور ایران در این رقابت‌ها به ثبت رساند.

